

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Pavly Klusáčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobce: **MB PHARMA s.r.o.**, IČO: 25687191
se sídlem Praha 2, Rubešova 72/9
zastoupený advokátem Mgr. Rostislavem Šustkem
se sídlem Praha 1, Pařížská 21

proti

žalovanému: **Ministerstvo průmyslu a obchodu**
se sídlem Praha 1, Na Františku 32

o žalobě proti rozhodnutí ministra průmyslu a obchodu ze dne 21. 3. 2024, č. j. MPO 8345/24/61100/01000,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Opatřením ze dne 22. 12. 2023, č. j. MPO 123157/23/61100/61150, žalovaný k žádosti žalobce o platbu zkrátil žalobci poskytnutou dotaci v rozsahu 353 103,06 Kč. Důvodem krácení dotace byl závěr žalovaného o nedodržení podmínek poskytnutí dotace žalobcem.
2. Proti opatření poskytovatele dotace podal žalobce námitky, kterým v záhlaví uvedeným rozhodnutím ministr průmyslu a obchodu (dále jen „ministr“) nevyhověl, respektive Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

rozhodl tak, že je opatření podle § 14e odst. 3 zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „rozpočtová pravidla“), plně oprávněné.

3. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí ministra, a to v části krácení způsobilých výdajů představovaných daňovými odpisy fermentoru (poř. č. 190).
4. Soud podotýká, že v dané věci správní orgány rozhodovaly již podruhé, když jejich předchozí rozhodnutí byla zrušena rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2023, č. j. 3 Afs 7/2022-59, a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení.

II. Obsah žaloby

5. V úvodu podané žaloby žalobce poznamenal, že ačkoliv byla argumentace o nepřípustné dvojí podpory předmětného projektu vyvrácena předchozím rozsudkem Nejvyššího správního soudu, přistoupil žalovaný ke krácení dotace v části výdajů, které označoval za nezpůsobilé, a to opět z důvodu domnělé dvojí veřejné podpory, byť tu definuje žalovaný v rámci opatření, resp. ministr v rámci napadeného rozhodnutí, jinak. Správní orgány žalobci vyčítaly porušení hlavy I. čl. II. odst. 3 a 4 rozhodnutí o poskytnutí dotace.
6. Žalobce namítal, že myšlenková úvaha žalovaného zachycená v textu odůvodnění opatření je jen obtížně srozumitelná. Uvedl, že ačkoliv v opatření žalovaný argumentuje souběhem veřejných podpor na pořízení fermentoru, není specifikováno, jakou veřejnou podporu v režimu „*de minimis*“ má na mysli. Toto vysvětlení tak podal teprve ministr v rámci napadeného rozhodnutí, byť tak mělo být učiněno již v rámci opatření.
7. Tvrdil, že úvahy žalovaného o tom, že náklady na pořízení fermentoru jsou totožným způsobilým výdajem ve smyslu nařízení Komise (EU) č. 651/2014 ze dne 17. června 2014, kterým se v souladu s články 107 a 108 Smlouvy prohlašují určité kategorie podpory za slučitelné s vnitřním trhem (dále jen „nařízení GBER“), jako následný odpis fermentoru, jsou mimoběžné. Rozdílnost předmětných výdajů je patrná již z toho, že pořizovací cena fermentoru není způsobilým výdajem ve smyslu přílohy č. 2 Výzvy I. programu Aplikace, a to na rozdíl od jeho daňově účinného odpisu. Z uvedeného je patrné, že k nepřípustnému čerpání dvojí podpory nemohlo dojít, neboť podmínkou dle hlavy I. čl. II. odst. 3 (poznámka soudu: správně odst. 4) rozhodnutí o poskytnutí dotace je, že se musí jednat o stejné způsobilé výdaje. Pokud pořizovací cena fermentoru nemohla být způsobilým výdajem v rámci projektu, je zcela nepřípadné uvažovat o aplikaci předmětného článku rozhodnutí o poskytnutí dotace na uplatněný daňový odpis.
8. Ministr v rámci napadeného rozhodnutí setrval na argumentaci žalovaného, kterou doplnil o tvrzení, že žalobce vykládá ustanovení rozhodnutí o poskytnutí dotace striktně formálně, když je na místě zvolit výklad zohledňující smysl a účel předmětných ustanovení. Žalobce byl přesvědčen, že za primární by měl být vždy považován jazykový výklad, dle něž je jednoznačně nutné zohledňovat, že hlava I. čl. II. odst. 3 (poznámka soudu: správně odst. 4) rozhodnutí o poskytnutí dotace explicitně zmiňuje totožnost způsobilých výdajů, a nikoliv totožnost předmětu daňových odpisů.
9. Žalobce měl dále za to, že podmínky čerpání dotace jsou podrobně a zcela dostatečně upraveny řadou právních předpisů a dalších závazných dokumentů, včetně rozhodnutí o poskytnutí dotace. Z tohoto důvodu zde nevzniká žádná zásadní výkladová nejednoznačnost, pro jejíž překlenutí by se muselo přistupovat k jiným a výrazně

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

extenzivnějším výkladům, tak jak to činí ministr v napadeném rozhodnutí. Dle přesvědčení žalobce je nutné se primárně držet jazykového výkladu dotčených ustanovení, která precizně vymezují, co lze rozumět nepřipustnou dvojí podporou, přičemž uplatnění odpisů fermentoru v rámci předmětného projektu do tohoto vymezení nespadá. Nadto byl žalobce přesvědčen, že ani tento výklad se nepřičí smyslu a účelu zákazu dvojí podpory.

10. Dle žalobce je argumentace správních orgánů účelová, neboť argumenty o nepřipustnosti dvojí podpory mohly a měly správní orgány vznést již bezprostředně po obdržení žádosti o platbu, případně v opatření o pozastavení plateb. To však neučinily. Pokud žalovaný přichází po více než 5 letech od podání žádosti o platbu se zcela novou argumentací o nezpůsobilosti výdajů uplatňovaných v žádosti o platbu, nelze se ubránit dojmu, že důvody pro krácení dotace se snaží najít „za každou cenu“. Přílehlavé tak není ani zdůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž ministr explicitně připouští, že skutečnostmi, které založily domněnku o nárokování nezpůsobilých výdajů, disponoval již v době vydání původního opatření. Právě do něj tak žalovaný měl vtělit veškeré důvody, pro které přistoupil ke krácení dotace. Pakliže byly tyto důvody o několik let později označeny Nejvyšším správním soudem jako neoprávněné, nepochybně žalobce nabyt legitimního očekávání, že již neexistují (další) důvody, pro které by neměla být dotace vyplacena v celé své výši. V postupu žalovaného shledával žalobce zcela nepřipustnou libovůli při rozhodování o jeho právech a povinnostech.

III. Vyjádření žalovaného k podané žalobě a související vyjádření

11. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný setrval na stanovisku uvedeném v napadeném rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl.
12. Žalovaný měl předně za to, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s rozpočtovými pravidly. Upozornil, že jako poskytovatel dotace musí dbát na zajištění ochrany veřejných prostředků a má povinnost předcházet nesrovnalostem nebo jiným nedostatkům způsobeným zejména porušením právních předpisů, ne hospodárným, neúčelným a neefektivním nakládáním s veřejnými prostředky.
13. Dále uvedl, že v případě předchozího rozsudku Nejvyššího správního soudu byla jádrem sporu otázka, zda lze zvýhodněný úvěr s finančním příspěvkem poskytnutým Českomoravskou záruční a rozvojovou bankou (dále jen „ČMZRB“) považovat za dotaci ve smyslu podmínek dané výzvy (bod 25.). Soud konstatoval, že se neztotožňuje se závěrem, že pojem „dotace“ je možné zaměňovat s pojmem „veřejná podpora“. Proto rozhodl o zrušení všech předchozích rozhodnutí. Žalovaný následně vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem posuzoval znovu předmětnou žádost o platbu, což vedlo k postupu dle § 14e rozpočtových pravidel a k vydání opatření o krácení.
14. Žalovaný konstatoval, že v rozhodnutí o poskytnutí dotace je uvedeno, že na stejné způsobilé výdaje projektu není možné získat jinou veřejnou podporu podle čl. 107 (1) Smlouvy o fungování Evropské unie ani podporu v režimu *de minimis* podle nařízení Komise (ES) č. 1407/2013 ze dne 18. prosince 2013 o použití článků 107 a 108 Smlouvy o fungování Evropské unie na podporu *de minimis* (dále jen „nařízení 1407/2013“) (viz v hl. I. čl. II., odst. 4). Opatření o krácení dále opírá důvodnost krácení o hl. I. čl. II. odst. 3 rozhodnutí o poskytnutí dotace, podle kterého může být způsobilým výdajem jen takový náklad projektu, který nezakládá zakázanou veřejnou podporu. Krácení dotace tedy bylo odůvodněno odkazem na nezpůsobilost části uplatněných odpisů fermentoru z důvodu porušení podmínek uvedených v rozhodnutí o poskytnutí dotace, tedy odkazem na zákaz Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

dvojí podpory (kumulace podpor na tatáž opatření) a zakázanou veřejnou podporu. Žalovaný odkázal na příslušná ustanovení nařízení č. 1407/2013 (čl. 5 odst. 2) a čl. 8 odst. 5 nařízení GBER s tím, že by v případě poskytnutí podpory na odpisy fermentoru došlo k překročení maximální intenzity podpory dle čl. 25 GBER, a proto jsou za nezpůsobilé považovány výdaje odpovídající odpisům fermentoru, které přesahují maximální možnou intenzitu podpory dle nařízení GBER.

15. Žalovaný souhlasil se žalobcem v tom, že pořizovací cena fermentoru na rozdíl od daňově účinných odpisů není způsobilým výdajem v rámci dané výzvy, nicméně tato skutečnost vyplývá z věcného zaměření dané výzvy. Podporovanou aktivitou v rámci výzvy byla realizace průmyslového výzkumu a experimentálního vývoje, zakládání a rozvoj výzkumných a vývojových center nebyly podporovány. Oproti tomu program REVIT měl usnadnit přístup k podnikatelským úvěrům poskytovaným prostřednictvím ČMZRB ve formě zvýhodněného investičního nebo provozního úvěru či finančního příspěvku k úvěru. Jednalo se tedy o rozdílné podpory, nicméně v případě předmětného fermentoru se jedná o kumulaci podpory *de minimis* s podporou dle nařízení GBER, byť jednou se jedná o podporu čerpanou na jeho pořízení (ve formě úvěru poskytnutého ČMZRB na základě *Smlouvy o investičním úvěru s finančním příspěvkem v programu REVIT Výzva I*, číslo 2014-2365-TI) a jednou ve formě odpisů daného fermentoru. Dle nařízení GBER (čl. 8 odst. 5) státní podporu vyňatou tímto nařízením nelze kumulovat s podporou *de minimis* na tytéž způsobilé náklady, pokud by taková kumulace vedla k překročení intenzity podpory stanovené v kapitole III. tohoto nařízení. Zároveň dle čl. 8 odst. 1 nařízení GBER při zjišťování, zda jsou dodrženy prahové hodnoty oznamovací povinnosti podle čl. 4 a maximální intenzita podpory podle kapitoly III, se přihlíží k celkové výši státní podpory na podpořenou činnost, projekt nebo podnik. Pokud tedy jednou žalobce čerpal podporu na pořízení fermentoru a poté uplatňoval způsobilé výdaje v rámci odpisů daného hmotného majetku, jedná se o totožnost činnosti či podniku ve smyslu nařízení GBER.
16. K námitce extenzivního výkladu žalovaný odkázal na znění opatření a napadeného rozhodnutí, která vychází z jazykového a nikoli extenzivního výkladu daných článků nařízení 1407/2013 i nařízení GBER.
17. K námitce účelovosti argumentace žalovaný uvedl, že se nedopustil žádné účelové argumentace, přičemž vyšel ze závazného názoru Nejvyššího správního soudu uvedeného v rozsudku.
18. K námitce legitimního očekávání a údajné nepřípustné libovůli při rozhodování o právech a povinnostech žalovaný sdělil, že nemohl předmětnou částku dotace žalobci vyplatit v plné výši požadovaných výdajů, neboť ten porušil stanovené podmínky uvedené v rozhodnutí o poskytnutí dotace, resp. v jeho příloze, resp. v přímo použitelných nařízeních.
19. Před podpisem rozhodnutí o poskytnutí dotace se žalobce s celým textem rozhodnutí o poskytnutí dotace seznámil a potvrdil správnost všech údajů v něm uvedených. Tím se seznámil i s následky porušení povinností stanovených právními předpisy, podmínek stanovených v rozhodnutí o poskytnutí dotace i s následky nárokování nezpůsobilých výdajů. Za dodržení podmínek, které se vážou k udělení dotaci, odpovídá příjemce dotace. Skutečnost, že jej poskytovatel peněžních prostředků neupozornil na nesrovnalosti při provádění projektu, na nějž je dotace poskytována, ač v době rozhodování o poskytnutí dotace o nich nemohl nevědět, nevylučuje ani neomezuje takovou odpovědnost. Předpokladem vzniku práva dovolávat se legitimního očekávání je v takovém případě

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

poskytnutí konkrétních ujištění ze strany příslušného orgánu. Zásady legitimního očekávání se dále nemůže dovolávat příjemce dotace, který se při nakládání s veřejnými prostředky dopustil zjevného porušení platné právní úpravy (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 8. 2012, č. j. 1 Afs 15/2012-38, č. 2713/2012 Sb. NSS).

20. Závěrem žalovaný připomenul, že z judikatury Soudního dvora Evropská unie plyne, že za dodržení všech podmínek dotací jsou výlučně odpovědní příjemci podpor. Skutečnost, že poskytovatel finančních prostředků opomněl upozornit na nesrovnalosti při provádění dané akce, nevylučuje ani neomezuje takovou odpovědnost. Opačný výklad by vedl ke stavu, kdy by byl příjemce dotace zbaven veškeré odpovědnosti za nesrovnalosti, které nebyly oznámeny poskytovatelem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2012, č. j. 1 Afs 59/2012-34).
21. V replice ze dne 25. 7. 2024 žalobce nesouhlasil s vyjádřením žalovaného. Uvedl, že ačkoli dotace je formou dobrodíní státu, žalobci jakožto příjemci dotace vznikají subjektivní práva, která požívají soudní ochrany. Podstatu argumentace žalovaného považoval žalobce za vnitřně rozpornou, neboť žalovaný přiznal, že pořizovací cena fermentoru není vůbec způsobilým výdajem v rámci výzvy a účel obou veřejných podpor využitých žalobcem je zcela rozdílný. Argumentace čl. 8 odst. 5 nařízení GBER přitom předpokládá tytéž způsobilé výdaje, a proto ji nelze ve věci aplikovat.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

22. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
23. Soud v dané věci rozhodl bez jednání, neboť žalobce na výzvu soudu podle § 51 odst. 1 s. ř. s. nereagoval a žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil.
24. Soud při posouzení věci vyšel z následující právní úpravy:
 - Podle čl. 8 odst. 1 nařízení GBER při zjišťování, zda jsou dodrženy prahové hodnoty oznamovací povinnosti podle článku 4 a maximální intenzita podpory podle kapitoly III, se přihlíží k celkové výši státní podpory na podpořenou činnost, projekt nebo podnik.
 - Podle čl. 8 odst. 5 nařízení GBER nelze státní podporu vyňatou tímto nařízením kumulovat s podporou *de minimis* na tytéž způsobilé náklady, pokud by taková kumulace vedla k překročení intenzity podpory stanovené v kapitole III tohoto nařízení.
 - Podle čl. 5 odst. 2 věta první nařízení č. 1407/2013 nelze podporu *de minimis* kumulovat se státní podporou na tytéž způsobilé náklady nebo se státní podporou na tatáž opatření rizikového financování, pokud by taková kumulace vedla k překročení nejvyšší příslušné intenzity podpory či výše podpory, která je pro specifické okolnosti každého případu stanovena v nařízení o blokové výjimce nebo v rozhodnutí Komise.
25. Soud o podané žalobě uvážil následovně:

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

26. Soud úvodem zdůrazňuje, že se v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. zabýval přezkumem napadeného rozhodnutí v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, tedy že se v souladu s podanou žalobou zabýval toliko přezkumem úvahy správních orgánů ve vztahu k žalobcem uplatněným daňovým odpisům fermentoru a s přihlédnutím k tvrzením, ve kterých žalobce v podané žalobě spatřoval důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí.
27. Nelze souhlasit s tvrzením žalobce, že myšlenková úvaha žalovaného v opatření je obtížně srozumitelná, neboť není specifikováno, jakou podporu *de minimis* má žalovaný na mysli, přičemž vysvětlení podal až ministr v napadeném rozhodnutí. Uvedenému tvrzení neskýtá opatření oporu. V opatření žalovaný nejprve konkretizoval uplatněná ustanovení rozhodnutí o poskytnutí dotace (hl. I. čl. II. odst. 3 a 4) a relevantní ustanovení příslušných nařízení (čl. 8 odst. 5 nařízení GBER a čl. 5 odst. 2 nařízení č. 1407/2013), která v projednávaném případě žalovaného vedla ke krácení dotace. Následně žalovaný uvedl, v jakých konkrétních skutečnostech projednávaného případu shledal porušení vytčených ustanovení předmětného rozhodnutí a příslušných nařízení. Jednalo se o zákaz dvojí podpory (kumulace podpor) překračující nejvýše přípustnou intenzitu podpory a zakázanou veřejnou podporu. Konečně žalovaný přesně specifikoval, ke kumulaci jakých podpor v projednávaném případě došlo. V tomto případě žalovaný odkázal na podporu *de minimis*, která byla poskytnuta na pořízení fermentoru, a dále na podporu dle rozhodnutí o poskytnutí dotace na odpisy fermentoru. V případě podpory *de minimis* pak žalovaný v napadeném rozhodnutí rovněž označil i smlouvu, na základě které byla tato podpora poskytnuta („*Smlouva o investičním úvěru s finančním příspěvkem v Programu REVIT Výzva I číslo 2014-2365-T1*“). Na základě všech shora uvedených skutečností soud dospěl k závěru, že opatření zcela jednoznačně specifikuje podporu „*de minimis*“, která byla žalobci poskytnuta.
28. I kdyby však soud shledal, že žalovaným nebyla podpora *de minimis* v opatření specifikována, ale že tak dle tvrzení žalobce učinil až ministr, nezpůsobovala by tato vada nezákonnost opatření, respektive nezákonnost napadeného rozhodnutí. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je totiž nutno prvostupňové rozhodnutí a rozhodnutí o opravném prostředku posuzovat jako jeden celek, přičemž případné vady prvostupňového rozhodnutí je možné zhojit v rámci rozhodnutí o opravném prostředku (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012-47).
29. Soud nepřisvědčil tvrzení žalobce o mimoběžnosti úvahy správních orgánů o tom, že náklady na pořízení fermentoru jsou totožným způsobitelným výdajem jako následné odpisy předmětného fermentoru. Žalobce svoji námitku odvíjel od skutečnosti, že pořizovací cena fermentoru na rozdíl od jeho daňově účinných odpisů není způsobitelným výdajem dle Přílohy č. 2 Výzvy I. programu Aplikace. Podstata sporu mezi účastníky řízení tak spočívá v posouzení, co lze považovat za stejné způsobitelné výdaje dle hl. I. čl. II. odst. 4 rozhodnutí o poskytnutí dotace, respektive za tytéž způsobitelné náklady dle čl. 8 odst. 5 nařízení GBER a čl. 5 odst. 2 nařízení č. 1407/2013.
30. Dle soudu pro projednávaný případ není rozhodné, jakým způsobem jsou (nebo nejsou) v příslušné příloze výzvy vymezeny způsobitelné výdaje. Výklad vycházející z vymezení způsobitelných výdajů pouze dle konkrétní výzvy by byl příliš zužující, neboť by se *de facto* omezoval na zákaz uplatnění již jednou uplatněných výdajů. Za rozhodné soud v projednávaném případě považuje, že se jak kupní cena, tak daňové odpisy váží k pořízení totožného předmětu, tj. fermentoru, přičemž obecně daňové odpisy představují část Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

pořizovací ceny majetku, kterou lze uplatnit za příslušné období jako uznatelný náklad. Jestliže se však výdaje, respektive náklady vztahují k pořízení totožného předmětu a tyto výdaje spolu úzce souvisí je nutno je mít za stejné způsobilé výdaje, které nesmí překročit stanovenou intenzitu podpory (viz čl. 8 odst. 5 nařízení GBER a čl. 5 odst. 2 nařízení č. 1407/2013). Uvedený výklad soud považuje za souladný s čl. 8 odst. 1 nařízení GBER, ve smyslu kterého se při zjišťování maximální intenzity podpory přihlíží k celkové státní podpoře na podporovanou činnost nebo projekt.

31. Na základě shora uvedeného má soud za to, že správní orgány nepochybily při výkladu pojmu „*stejně způsobilé výdaje*“, respektive že se nedopustily výrazně extenzivního výkladu, jak tvrdí žalobce. Soud má za to, že výklad správních orgánů plně odpovídá smyslu příslušných evropských nařízení a rozhodnutí o poskytnutí dotace.
32. K námitce, podle které žalobce nabyl legitimní očekávání, že již neexistují další důvody pro krácení dotace, soud poukazuje na rozsudek ze dne 15. 8. 2012, č. j. 1 Afs 15/2012 38, č. 2713/2012 Sb. NSS, ve kterém Nejvyšší správní soud s odkazy na příslušnou judikaturu Soudního dvora Evropské unie vyložil, že „*za dodržení všech podmínek dotací jsou výlučně odpovědní příjemci podpor. Skutečnost, že poskytovatel finančních prostředků opomněl upozornit na nesrovnalosti při provádění dané akce, nevylučuje ani neomezuje takovou odpovědnost. Opačný výklad by vedl ke stavu, kdy by byl příjemce dotace zbaven veškeré odpovědnosti za nesrovnalosti, které nebyly oznámeny poskytovatelem.*“. Dále Nejvyšší správní soud zdůraznil, že postup v rozporu s právem obecně nezakládá legitimní očekávání a může vést k jeho vzniku jen zcela výjimečně. Za nezbytný předpoklad vzniku legitimního očekávání příjemce dotace ve výjimečných situacích Nejvyšší správní soud považoval „*poskytnutí konkrétních ujištění ze strany příslušného orgánu, která mohou vzbudit legitimní očekávání u toho, komu jsou určena, a dále skutečnost, že tato ujištění jsou v souladu s použitelnými právními předpisy*“.
33. Z výše uvedeného dle soudu vyplývá, že pro vznik legitimního očekávání je nezbytná existence předchozího konkrétního ujištění, avšak ani při poskytnutí konkrétního ujištění se příjemce dotace nemůže dovolávat legitimního očekávání, dopustil-li se zjevného porušení platné právní úpravy.
34. Na základě shora uvedeného má soud za to, že žalobce v projednávaném případě nemohl nabýt legitimního očekávání. Žalobci nebylo ze strany správních orgánů poskytnuto žádné konkrétní ujištění o poskytnutí dotace. Navíc postup žalobce byl shledán správními orgány i soudem rozporným s rozhodnutím o poskytnutí dotace. Sama skutečnost, že žalovaný důvody, pro které žalobci v projednávaném případě krátil poskytnutou dotaci, nesdělil dříve, ke vzniku legitimního očekávání dle výše uvedeného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu nepostačuje.
35. Legitimní očekávání žalobci nemohlo vzniknout ani na základě předchozího rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2023, č. j. 3 Afs 7/2022-59. Uvedený rozsudek se zabýval pouze otázkou, zda lze úvěr a finanční příspěvek poskytovaný ČMZRB považovat za dotaci, či nikoliv, přičemž dospěl k závěru, že se nejedná o dotaci ale o odlišnou formu veřejné podpory. Předmětný rozsudek tedy neřešil otázku rozhodnou pro projednávaný případ, a to zda došlo k porušení hl. I. čl. II. odst. 3 a 4 rozhodnutí o poskytnutí dotace, či nikoliv.
36. Soud nepřisvědčil námitce žalobce o účelovosti jednání správních orgánů. Žalobce účelovost jednání dovozoval ze skutečnosti, že správní orgány neuplatnily argumenty o nepřípustnosti dvojí podpory bezprostředně po obdržení žádosti o platbu, ale až po uplynutí 5 let a po Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

vydání rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 Afs 7/2022. Dle soudu uvedená skutečnost k závěru o účelovosti jednání správních orgánů nepostačuje. Jak soud uvedl výše, dodržení všech podmínek dotací je věcí příjemce dotace. Naproti tomu žalovaný v případě, že ve svém předchozím rozhodnutí shledal, že nebylo možno odpisy předmětného fermentoru uplatnit vůbec, nebyl povinen uvádět i jiná ustanovení rozhodnutí o poskytnutí dotace, která případně dále brání v uplatnění odpisů nebo jejich části. Takový postup by byl v rozporu se zásadou efektivity a hospodárnosti správního řízení. Nadto je žalovaný v kterémkoliv okamžiku řízení o žádosti o proplacení dotace odpovědný za to, že žalobcem navržená část dotace k proplacení bude proplacena v souladu s rozhodnutím o poskytnutí dotace a souvisejícími právními předpisy.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

37. Soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
38. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 28. listopadu 2024

Milan Tauber v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.